

rahha ühhe augo sisse, sepärrast et tem-
ma mitte kui mõistlik inimene ei ellas-
nud. Ei üheski nü nud temma pärrast egga
kabbetsenud temma surma. Sest temma
naene olli io murte pärrast surnud, ja tem-
ma lapsed hulkusid kerjamas. Kaks Poe-
ga ollid wangi tornis oerusse pärrast;
sest nende isa, kes isse io nisse läbbi olli
hukka läinud, ei mõistnud ka neid õiaeks
innimesjiks kaswatada. Mis äggune üggu
kui Zuhhanil olli, õppetab selgeste: mis
hulle ja hirmus aesi ühhe ni üggusega on,
kes ennast omisse ammetisse on andnud.
Kes peaks ka mõtlema, et üks inimene,
keel meel ja mõistus peas on, ennam wi-
na mõtleks, kui ta pea ümab, kui ta ag-
ga ial soobnud innimest on näinud. Kuida
ta rummalam weel kui weis, leleto ja me-
lets maas on. Kuida ta Zummala anded
jälle wäija offendab, mis temma liaste
olli

olli pruukinud. Kuida rummalad lapsedki
tedda naerwad ja teotawad ja tedda joma
koeraks sõimawad.

Seäl küllas, kus Niggola Zuhhan el-
las, olli ka se wiis, et poisid tüdrukutele
ka ikka wina pakkusid. Ja kui nemmad
ei tahtnud mõtta, siis sundisid teised neid
wägajema. Selle rummala wiisi läbbi
õppis keik naeste rahwas wina joma.
Naesed ja tüdrukud jähwad nendalams-
moti kui mehedki. Ägga mis sest wina-
ks tuli? Seäl küllas ei olnud mitte üks ai-
nus pr. st. punnase näoga naesterahwas
nähha. Keik naesed ja tüdrukud ollid or-
ses go surnud innimesjed, nenda kaswatand
ollid nemmad silma näust. Ja se tuli keik
wina jomissest. Ja mis suur õnnetus
weel innimestele jomissest tulleb, mis üg-
guse wallatusse ja pattude sisse innimesed
jookse